ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΑΓΚΑΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

Ένα κυνήγι θησαυρού σε ένα ιστορικά τεκμηριωμένο περιβάλλον

ΕΞΗ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Το αγκάθινο στέμμα
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Θεόφιλος Γιαννόπουλος
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Θεόφιλος Γιαννόπουλος
Copyright © 2017 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-04-2

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΑΓΚΑΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

Εκδόσεις Έξη

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Αφιερωμένο στην οικογένειά μου
και σε όσους αγωνίζονται
για τα όνειρά τους…

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Πρόλογος

Αυτή η περιπέτεια ξεκίνησε πριν από πολύ καιρό και η αλήθεια είναι πως αδυνατώ ακόμη και τώρα να πιστέψω τα όσα πέρασα. Έστω κι αν στην αρχή έμοιαζαν όλα με τυχαίες συμπτώσεις, εν τούτοις εξελίχθηκαν σε κάτι που μόνο μια ανώτερη δύναμη μπορούσε να προδιαγράψει.

Ποτέ δεν ήταν στρωμένος ο δρόμος με απαντήσεις. Μονάχα κάποια διάσπαρτα στοιχεία εμφανίζονταν ξαφνικά, που φρόντιζαν να αναζωπυρώνουν τη φλόγα της αναζήτησης, όταν αυτή πήγαινε να σβήσει. Έτσι το ταξίδι συνεχίστηκε τόσο μακριά, φτάνοντας πάμπολλες φορές στα σύνορα ενός νέου, αλλιώτικου κόσμου.

Με δυσκολία θα εξηγούσε κάποιος αυτά που ακολουθούν. Το μεγαλύτερο ερώτημα στέκει τελικά ο λόγος για τον οποίο αποφάσισα να τα εμπιστευτώ σε τούτο το χαρτί. Η ψυχή μου ψιθυρίζει πως μονάχα έτσι θα μπορούσαν να διασωθούν αναλλοίωτες όλες εκείνες οι πρωτόγνωρες στιγμές που με σημάδεψαν.

…Άλλωστε, πώς αλλιώς θα πίστευε κανείς ότι κατέληξα να περιπλανιέμαι μεταξύ ουρανού και γης χρησιμοποιώντας τα φτερά της φαντασίας;

Φιλικά
Ο συγγραφέας

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Ο συγγραφέας

«Περικυκλωμένος από φως,
κι όμως, με τόσο σκοτάδι μέσα του…»

Ο Άγγελος βρισκόταν χαμένος σε μια σκοτεινή στοά προσπαθώντας απεγνωσμένα να φτάσει το φως που λαμπύριζε στο τέλος. Η αναπνοή του ανεβοκατέβαινε γρήγορα στο στέρνο, ακολουθώντας τους τρελούς ρυθμούς της καρδιάς του. Ένιωθε θήραμα ενός αόρατου κυνηγού, ο οποίος κρυβόταν πίσω από το μαύρο πέπλο που απλωνόταν τριγύρω του. Έτρεχε με όλες του τις δυνάμεις για να ελευθερωθεί, σκοντάφτοντας και ματώνοντας τα γόνατά του στο τραχύ μονοπάτι, δίχως ωστόσο να τα παρατάει. Μα πριν καταφέρει ν' αγγίξει το τέρμα, του ψιθύριζε πάντα στο αυτί μια κατευναστική γυναικεία φωνή πως *«… όπου κι αν πας, θα είμαι δίπλα σου»,* κάνοντάς τον να ξυπνάει ουρλιάζοντας από τον τρόμο.

Πάντα το ίδιο ερώτημα ερχόταν στα χείλη του σαν άνοιγε τα μάτια: «Ποια είσαι; Τι θέλεις άραγε από μένα;» Μα δεν έβρισκε καμιά απάντηση σ' αυτούς τους επίμονους εφιάλτες που τον είχαν στοιχειώσει. Έπειτα, πριν ακόμη καταλαγιάσει ο φόβος μέσα του, άναβε τη λάμπα και αφιερωνόταν στον αγαπημένο του τρόπο εξομολόγησης: στη γραφή.

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Έτσι και τώρα. Το μόνο που ακουγόταν στο δωμάτιο του Άγγελου ήταν οι αλλεπάλληλοι χτύποι στα πλήκτρα του υπολογιστή και η βουή που έμπαινε από το ανοιχτό παράθυρο. Οι μαύροι κύκλοι στα μάτια του πρόδιδαν την άσχημη νύχτα που είχε περάσει. Δεν είχε σηκώσει κεφάλι τις τελευταίες τέσσερις ώρες, αγνοώντας τόσο τον καλοκαιρινό ήλιο που είχε φωτίσει τα πάντα στη Θεσσαλονίκη, όσο και το πλήθος του κόσμου που πηγαινοερχόταν στους δρόμους. Η Εγνατία οδός, στο ύψος της Αριστοτέλους, έσφυζε από ζωή, μα αυτό ήταν το λιγότερο που τον ενδιέφερε τούτη την ώρα.

Τα χαρτιά στον κάδο δίπλα του είχαν μαζευτεί βουνό. Μπορεί να δακτυλογραφούσε επί μισή ώρα δίχως σταματημό, μα τις περισσότερες φορές η επιλογή της διαγραφής στο πληκτρολόγιο είχε την τιμητική της. Άλλοτε πάλι, που πίστευε πως κάτι είχε κάνει, τα εκτύπωνε, τα ξαναδιάβαζε, τα τσαλάκωνε στις χούφτες του και απογοητευμένος τα πετούσε.

Μονάχα δύο φύλλα έστεκαν θριαμβευτικά πάνω στο γραφείο του: ένα που έγραφε τον τίτλο του νέου του μυθιστορήματος και το άλλο που περιείχε τον πρόλογο.

Σταμάτησε, σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος και έμεινε να κοιτά την κενή οθόνη μοιάζοντας με ζωγράφο που μισούσε τον καμβά του. Πάντα έτσι ήταν όμως. Επίμονος και ανήσυχος, αγαπούσε τις λεπτομέρειες και τις υποστήριζε με ζήλο. Δεν ήταν κλειστός χαρακτήρας. Περισσότερο αυθόρμητο μπορούσες να τον πεις, ωστόσο έπρεπε να κερδίσεις την εμπιστοσύνη του για να τον ζήσεις. Αυτό ήταν όλο.

Όποτε του δινόταν η ευκαιρία έκανε νέες γνωριμί-

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

ες συζητώντας μαζί τους ατελείωτες ώρες, αξιολογώντας συνάμα και τις προθέσεις των συνομιλητών του. Έτσι έχτιζε και κατέστρεφε τις σχέσεις του με τους ανθρώπους εδώ και είκοσι επτά χρόνια. Μ' αυτό και μόνο για οδηγό, μπορούσες εύκολα να εξηγήσεις τις λιγοστές φιλίες του.

Λάτρης της λεπτομέρειας όπως ήταν, πρόσεχε τόσο το χαρακτήρα του όσο και την εξωτερική του εμφάνιση. Βέβαια, με τα καστανόξανθα, κοντοκουρεμένα του μαλλιά και τα γαλανά μάτια, δύσκολα περνούσε απαρατήρητος στο γυναικείο φύλο.

Πήρε μια ανάσα κι έκανε κάποιες σκόρπιες σκέψεις. Είχε την εντύπωση πως κάτι παραμέλησε. Ξαφνικά γύρισε το βλέμμα στο ρολόι.

«Μα πότε πήγε μία!» έκανε έκπληκτος. «Ποιος την ακούει τώρα την Αλεξάνδρα», ψιθύρισε στον εαυτό του.

Σήμερα είχε ρεπό απ' τη δουλειά της και παρά το γεγονός πως της ζήτησε ο ίδιος να βρεθούν, την έστησε.

Ευτυχώς ήταν ήδη ντυμένος για έξω. Έκλεισε τον υπολογιστή, πήρε το τηλέφωνό του, κλείδωσε και βγήκε. Αν και είχε να κατέβει τέσσερις ορόφους, προτίμησε τελικά τις σκάλες. Ο ανελκυστήρας ήταν σαν κι αυτόν: πάντα αργούσε.

Το αμάξι του ήταν παρκαρισμένο στα εκατό μέτρα. Σε πέντε λεπτά το 'βαζε μπρος, δοκίμαζε τον ήχο του γκαζιού και ξεχυνόταν στον πιο σύντομο δρόμο προς την καφετέρια «Πανσέληνος» στην Πολίχνη. Στη διαδρομή ενεργοποίησε το κινητό του που ήταν τόση ώρα κλειστό και διάβασε τα τρία μηνύματα που εμφανίστηκαν στην οθόνη. Χαμογέλασε. Ήταν από εκείνη.

Με την Αλεξάνδρα ήταν περίπου έξι χρόνια φίλοι.

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Είχαν πρωτοσυναντηθεί σ' ένα μαγαζί τυχαία, με… «ηθικό αυτουργό» τη σερβιτόρα, που πήγε λάθος τις παραγγελίες στις παρέες τους.

Έμοιαζαν στο χαρακτήρα. Η Αλεξάνδρα ήταν βέβαια πιο εξωστρεφής. Εξωτερικά είχαν το ίδιο, μέτριο ύψος και εκείνη συνήθως κυκλοφορούσε με βαμμένα κόκκινα μαλλιά. Τα καστανά της μάτια δεν σου άφηναν περιθώριο να τους κρυφτείς, αφού στο βλέμμα τους έβλεπες συχνά να αντιφεγγίζει η ζαβολιά ενός μικρού παιδιού. Πειραχτήρι σωστό, που δύσκολα έμενε απ' έξω από ό,τι υποσχόταν διασκέδαση. Κατά τρόπο παράδοξο, παρά το χάρισμά της ν' ανακατεύει τα πάντα στις ζωές των άλλων, ήταν η υπεύθυνη προϊσταμένη στη Δημοτική Βιβλιοθήκη Θεσσαλονίκης.

Το επίσης σίγουρο, όμως, ήταν πως σήμερα θα τη συναντούσε απλά… θυμωμένη! Έφερε τη σκηνή ολοζώντανη μπροστά του. Η σιωπή της δεδομένη, το βλέμμα της ακλόνητο. Ήταν σίγουρο πως δεν θα της έπαιρνε ούτε κουβέντα στην αρχή, τον εννοούσε το θυμό της. Συνήθως, έπειτα από λίγο, τάχα τον συγχωρούσε, έχοντας όμως συνεχώς το χαμόγελο του νικητή στα χείλη της. Άσχετα, βέβαια, που γνώριζε πως σύντομα θα την ξαναπατούσε. Μα του είχε αδυναμία κι αυτό ήταν αμοιβαίο.

Μετά από μεγάλη αναμονή στα φανάρια που συνάντησε, επιτέλους έφτασε. Ήταν τυχερός και βρήκε αμέσως παρκάρισμα. Δίχως χρονοτριβή μπήκε μέσα. Έφερε έναν γύρο με το βλέμμα του και διαπίστωσε πως το μαγαζί ήταν γεμάτο κόσμο. Αν η Αλεξάνδρα είχε φύγει, θα ήταν δικαιολογημένη. Ωστόσο, η ματιά του την έπιασε να κάθεται σ' ένα γωνιακό τραπέζι και να ξεφυλλίζει νευρικά ένα περιοδικό μόδας.

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

«Συγχώρεσέ με που άργησα, είχα δουλειά», είπε μόνο και κάθισε χαμογελαστός απέναντί της.

Η πρώτη της αντίδραση ήταν να πετάξει το περιοδικό που διάβαζε στο τραπέζι. Γύρισε τα μάτια της πάνω του, κατακεραυνώνοντάς τον με το βλέμμα της, και άρχισε:

«Ε, δεν σε πιστεύω, Άγγελε! Περιμένω εδώ και μια ώρα, έχω πιει δυο καφέδες ως τώρα κι εσύ το μόνο που λες είναι συγγνώμη; Μου αρέσει που είπες ότι θες να με δεις και μ' έστησες κι από πάνω!» του διαμαρτυρήθηκε.

Έλεγε, έλεγε, έλεγε, - και για πόσα δεν του γκρίνιαξε χειρονομώντας στον αέρα! - κάνοντας πολλά κεφάλια να γυρίσουν προς το μέρος τους. Αυτός δεν έκανε τίποτε άλλο απ' το να το έχει ραμμένο και να προσπαθεί να μην γελάσει. Όταν κάποτε θα τελείωνε τον «εξάψαλμο», ήταν σίγουρο πως θα ρωτούσε να μάθει νέα του.

«…Πρέπει να προσέχεις την πίεσή σου. Είσαι και μεγάλη γυναίκα», είπε σε μια παύση της, τάχα συμπονετικά, φουντώνοντάς την ακόμη περισσότερο.

«Άντε να χαθείς», του φώναξε εκείνη πετώντας του το περιοδικό.

Αυτό ήταν. Ήδη άρχιζε να ηρεμεί. Ο θεός του πολέμου είχε θάψει το τσεκούρι του. Μετά ήρθε το πρώτο χαμόγελο και μια πονηρή μάτια:

«Αν ήταν γυναίκα ο λόγος που άργησες, σε συγχωρώ».

«Όχι, έγραφα. Προσπαθούσα δηλαδή…»

«Ουφ, ξέχασα, σ' έφαγαν τα μυθιστορήματα και οι έρωτες στα χαρτιά που μουτζουρώνεις, πού να βρεις ώρα να ζήσεις! Ξύπνα, άνθρωπέ μου, γιατί αν συνεχίσεις έτσι…», άφησε την απειλή να αιωρείται.

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Ηλικιακά τον περνούσε έναν χρόνο και αυτό το χρησιμοποιούσε συχνά σαν πρόφαση για να τον συμβουλεύει. Είχε τον τρόπο της για να του δείχνει το σωστό, αν και δεν έβαζε λογοκρισία και όρια στον εαυτό της. Όπως και να είχε, όμως, ήταν ο πιο έμπιστος άνθρωπός του.

«Άρχισες πάλι;» τη διέκοψε ξέροντας απ' έξω κι ανακατωτά το τροπάριο που θα επακολουθούσε. «Το τελευταίο που θα ήθελα από σένα σήμερα, θα ήταν να μου βάλεις τις φωνές».

«Ωραία, κύριέ μου, πες μου τι με ήθελες και σου υπόσχομαι πως δεν ξαναμιλάω!»

«Εντάξει, θα σου πω… Όλα άρχισαν πριν ενάμιση μήνα», έκανε διστακτικά.

«Χα! Καλά το μυρίστηκα εγώ, γυναίκα ε; Μου το κρατούσες κρυφό και τώρα που σ' άφησε, θες παρηγοριά», συμπλήρωσε κουνώντας το κεφάλι σαν να τον κορόιδευε.

«Ουφ, άσε με να μιλήσω επιτέλους», την αποπήρε. «Πρόκειται για κάτι βαθύτερο».

Τα μούτρα της ξίνισαν, μα έδειξε να συμβιβάζεται.

«Αφορά κάτι που συμβαίνει μέσα μου», συνέχισε. «Φαίνεται περίεργο, μα νιώθω εγκλωβισμένος. Έχω χάσει πια την έμπνευσή μου. Ό,τι γράφω μου μοιάζει κενό και άχαρο, αυτό είναι όλο… Λες να σημαίνει το τέλος μου ως συγγραφέας;» ψιθύρισε βάζοντας για τελεία έναν αναστεναγμό.

Η Αλεξάνδρα φαινόταν αποφασισμένη να ξεκινήσει δεύτερο γύρο για καυγά. Πήρε το σοβαρό της ύφος, αυτό που χρησιμοποιούσε και στη δουλειά. Το αναγνώριζε από το γεγονός πως πάντα έπλεκε τα δάχτυλά της μεταξύ τους, στηρίζοντας το πηγούνι της και κοιτώντας τον ευθεία στα μάτια.

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

«Τα έχεις χάσει τελείως, φίλε μου;» τον μάλωσε. «Νομίζεις ότι είναι λίγο το γεγονός ότι στα τέσσερα τελευταία χρόνια έχεις εκδώσει τρία βιβλία, τα οποία μάλιστα έγιναν και μεγάλη εμπορική επιτυχία; Λοιπόν, σήμερα θα σου μάθω μια νέα λέξη. Λέγεται "ξεκούραση", κατάλαβες; Ξε-κού-ρα-ση», συλλάβισε αργά και σταθερά.

Το καταλάβαινε και ο ίδιος πως θα έπρεπε να σταματήσει να πιέζει τον εαυτό του. Όμως μέχρι να το εμπεδώσει αυτό, είχε πολύ δρόμο ακόμη.

«Το άγχος είναι κακός σύμβουλος. Εύκολα σε οδηγεί στο λάθος. Άσ' το και θα 'ρθει μόνο του», τον καθησύχασε. «Και να ξέρεις πως αν συνεχίσεις έτσι, θα γεμίσεις ρυτίδες και μετά δεν θα κυκλοφορώ μαζί σου, γιατί θα μου διώχνεις τα "τυχερά"…», έκανε τάχα σοβαρά, κάνοντάς τον να ξεσπάσει αυθόρμητα στα γέλια.

Κατάφερε να τον αλαφρώσει κάπως απ' τις έγνοιες που τον βάραιναν. Η στήριξη και η εμπιστοσύνη της ήταν αρκετά. Τα υπόλοιπα ήταν δική του δουλειά, ένας εσωτερικός διάλογος μεταξύ της λογικής και των εμμονών του.

Την επόμενη ώρα που τους απέμενε, παρήγγειλε έναν φραπέ και την πέρασαν σ' ένα πιο χαλαρό κλίμα σχολιάζοντας τα νέα της καθημερινότητάς τους.

«Κοίτα πώς περνάει η ώρα, βρε παιδάκι μου, τρείς πήγε», είπε κάποια στιγμή η Αλεξάνδρα συμβουλευόμενη την οθόνη του κινητού της. «Δεν θα μου θυμώσεις αν φύγω, ναι Άγγελε; Ξέρεις, ήρθε μια παλιά μου συμφοιτήτρια απ' τη σχολή και λέω να της γνωρίσω την πόλη».

«Μην το συζητάς καθόλου, φύγαμε», είπε εκείνος κάνοντας την αρχή για να σηκωθούν.

Ο Άγγελος ακούμπησε στο τραπέζι ένα χαρτονόμι-

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

σμα για το λογαριασμό και συνόδευσε τη φίλη του έξω.

«Δεσποινίς, θέλετε μαζί με τους καφέδες να μου χρωστάτε και το ταξί που θα παίρνατε;» τη ρώτησε.

«Πάμε, μικρέ».

Μπήκαν στ' αμάξι.

«Αν μου έλεγες και πού…»

«Στον Λευκό Πύργο. Θα περιμένει εκεί με τ' αυτοκίνητό της. Αλήθεια, γιατί δεν έρχεσαι κι εσύ μαζί μας να ξεχαστείς;»

«Το σκέφτηκα πριν μου το προτείνεις. Σ' ευχαριστώ, μα θέλω να μείνω λίγο μόνος σήμερα».

Η Αλεξάνδρα δεν επέμεινε. Ήξερε τι αγύριστο κεφάλι ήταν κι αυτός ώρες-ώρες.

Σ' ένα τέταρτο είχαν φτάσει στον προορισμό τους.

«Αν θες κατέβα, αλλά στο λέω επειδή σε ξέρω, η φίλη μου είναι μάλλον αδιάφορη για τα γούστα σου».

«Τη βλέπω», ψιθύρισε εκείνος, αν και κοιτούσε μόνο την πλάτη και τα μακριά μαύρα μαλλιά της.

«Ό,τι και να κάνεις πάντως, να περάσεις καλά. Αν αλλάξεις γνώμη, το τηλέφωνό μου θα το 'χω ανοιχτό. Εντάξει;»

Της έγνεψε μ' ένα χαμόγελο να μην ανησυχεί κι αφού την είδε να απομακρύνεται, κίνησε κι αυτός με τη σειρά του για να φύγει.

Πάρκαρε πάλι κάπου κοντά στο διαμέρισμά. Σε λίγα λεπτά βρισκόταν ξανά στο πολύβουο δωμάτιό του, όμως είχε άλλα σχέδια από το να μείνει εκεί.

Αποφάσισε να αλλάξει ρούχα, βάζοντας μια κοντομάνικη μπλούζα κι ένα τζιν για να βγει έξω. Δεν είχε σκοπό ν' αφήσει να τον αγγίξει η μοναξιά των τελευταίων ημε-

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

ρών. Είδε και τις προηγούμενες μέρες τα κατορθώματά της μέσα του: καθοδική πορεία με ελεύθερη πτώση προς τις άγονες σκέψεις. Τα δίχως νόημα κείμενα στα παιδεμένα χαρτιά, άλλωστε, έστεκαν ακόμη εκεί για να του το υπενθυμίζουν.

Άφησε τα κλειδιά του αυτοκινήτου στο σπίτι προτιμώντας το περπάτημα και κίνησε για την παραλία. Χαμένος στις σκέψεις του, ούτε που κατάλαβε πώς διέσχισε τόσο δρόμο μέχρι το άγαλμα του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Δεν ήταν πολλοί αυτοί που έκαναν τέτοια ώρα τη βόλτα τους εκεί. Αποζήτησε μια έρημη γωνιά και τελικά τη βρήκε σε κάτι σκαλάκια μερικά μέτρα μακρύτερα, στο σημείο όπου το κύμα της θάλασσας χτυπούσε πάνω στο πρώτο τσιμεντένιο της όριο με την πόλη. Κάθισε σε ένα σκαλοπάτι ρουφώντας τη γαλήνη της στιγμής. Ήταν ανακατεμένη με τον θαλασσινό αέρα που χάιδευε απαλά το πρόσωπό του, κάνοντάς τον να ζηλεύει σιωπηλά τις εικόνες τούτης της ώρας που τον έφερναν σ' επαφή με τον εαυτό του. Μακάρι να ένιωθε έτσι όλες τις στιγμές…

Γνωρίζοντας καλά την ανθρώπινη φύση του, αναλογίστηκε πως ό,τι δεν μας ανήκει επιχειρούμε να το κατακτήσουμε λόγω της διαφορετικότητάς του, όσο απλησίαστη κι αν είναι αυτή. Όμως έστεκε επίσης μοιραίο το γεγονός πως ό,τι χάνει την ελευθερία του είναι λογικό κάποια στιγμή να αυτοκαταστραφεί. Μ' αυτή την τελευταία σκέψη τού δημιουργήθηκε ανυποψίαστα ο φόβος πως ίσως ο λόγος που δεν μπορούσε πια να γράψει ήταν επειδή σκλάβωσε την έμπνευσή του. Ναι. Ίσως και να την εκμεταλλεύτηκε σε τέτοιο σημείο, ώστε τώρα να τον τιμωρεί.

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Μπορεί όταν συμβιβαστώ με την ιδέα πως τίποτα δεν είναι ανεξάντλητο σε τούτον τον κόσμο, τότε και μόνο να μου γίνει ξανά αισθητή η παρουσία της, μιας και…

Δεν πρόλαβε να αποσώσει τις σκέψεις του, καθώς τις διέκοψε ο θόρυβος από μερικά θαλασσοπούλια πίσω του που άρχισαν να κρώζουν. Κάτι τα τρόμαξε, κάνοντάς τα να πετάξουν ξανά προς τη θάλασσα. Γύρισε αυθόρμητα δεξιά το κεφάλι του και είδε πως στα δυο μέτρα στεκόταν μια κοπέλα. Ξαφνιάστηκε. Αγνοούσε το πόση ώρα μπορεί να βρισκόταν εκεί.

Ήταν στην ηλικία του, ντυμένη με χειμωνιάτικα ρούχα, ακατάλληλα γι' αυτή την εποχή. Όμως, αυτά ήταν που του κίνησαν αρχικά την προσοχή και τον έκαναν ν' απομείνει βουβός και να τη θαυμάζει. Τον μαγνήτιζε ο γυμνός της λαιμός και η φυσική ομορφιά που ξεχείλιζε απ' την κορμοστασιά της. Τα μαλλιά της έμοιαζαν βουτηγμένα στο σκοτάδι, ερχόμενα σ' αντίθεση με τη λάμψη του προσώπου της.

Δεν πήρε στιγμή το βλέμμα του από πάνω της, μα εκείνη έδειχνε να τον αγνοεί. Ταξίδευε με τα κύματα, απρόσιτη και μόνη, αφήνοντάς τον να μελετήσει αβίαστα τα λεπτοκαμωμένα χείλη της και τα πράα, γαλαζοπράσινα μάτια της. Εξέταζε απροκάλυπτα κάθε τους λεπτομέρεια δίχως έγνοια μήπως τον παρεξηγήσει. Βυθιζόταν ολοένα και περισσότερο στα μυστήρια νερά της, έχοντας την έντονη επιθυμία ν' ακουμπήσει τις εικόνες που ζωντάνευαν μέσα της.

«Τι να σκέφτεσαι άραγε…», άφησε να του ξεφύγει χαμηλόφωνα.

Για καλή ή κακή του τύχη, αυτός ο ψίθυρος στάθηκε αρκετός ώστε να τον προσέξει. Γύρισε και του χαμο-

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

γέλασε, ξαφνιάζοντάς τον ευχάριστα με τον αυθορμητισμό της. Αν και προσπάθησε να κρύψει την έκπληξή του, στάθηκε αδύνατο. Τελικώς της ανταπέδωσε ένα ίδιο πλατύ χαμόγελο με το δικό της.

«Είναι όμορφη μέρα, δεν συμφωνείς;» τον ρώτησε και ήρθε να καθίσει δίπλα του διαβάζοντας τις σκέψεις του για συντροφιά.

«Ωραία και απρόβλεπτη», συμπλήρωσε εκείνος ταξιδεύοντας τη ματιά του πάνω της.

Παρατηρώντας την από τόσο κοντά, ένιωσε κάτι απροσδιόριστα οικείο να τον κυκλώνει. Θαρρείς και δεν τη συναντούσε για πρώτη φορά.

«Έρχεσαι συχνά εδώ;» τη ρώτησε το πρώτο πράγμα που του πέρασε απ' το μυαλό.

«Μονάχα όταν πρέπει. Εσύ;»

Δίχως άλλο, η κοπέλα έδειχνε πως λατρεύει το αόριστο. Ο Άγγελος δεν επέμενε να μάθει περισσότερα. Ωστόσο, λίγο η ανάγκη του να μιλήσει, λίγο και η θετική της αύρα, τον έκαναν να της απαντήσει:

«Στο μέρος αυτό νιώθω πως ακούω και διαβάζω στους ήχους και στη σιωπή τις ιστορίες της πόλης. Μάλιστα, επειδή μου αρέσει να γράφω, τα περισσότερα από τα βιβλία μου γεννήθηκαν εδώ», της εκμυστηρεύθηκε. «Αλλά πάει καιρός απ' την τελευταία φορά που συνέβη αυτό. Σαν να έχει σιγήσει τελευταία η έμπνευση και δεν μου μιλά», ομολόγησε αυθόρμητα.

«Σκέφτηκες πως μερικές φορές όσα κυνηγάμε αποτυγχάνουμε να τ' αποκτήσουμε, είτε γιατί δεν τα αξίζουμε, είτε γιατί δεν είναι η κατάλληλη στιγμή;» τον ρώτησε. «Και από την άλλη, εκεί που μπορεί να έχουμε απο-

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

δεχτεί την ήττα και να καταθέσαμε τα όπλα μας, έρχονται από μόνα τους τα ποθούμενα, ζητώντας μας να τα αποδεχτούμε ως επιβράβευση για τις θυσίες μας…», του είπε συνεχίζοντας να κοιτάζει τη θάλασσα.

Αν και είχε σοβαρές επιφυλάξεις για το κατά πόσο κάτι τέτοιο μπορούσε να εφαρμοστεί και στην πραγματική ζωή, έμεινε εντυπωσιασμένος από τα λόγια της. Της έριξε μια διαπεραστική ματιά ανιχνεύοντας τις προθέσεις της. Τίποτα πονηρό. Τίποτα που να φοβίζει. Μονάχα κάτι παράξενο είχε πάνω της, που δεν μπορούσε ακόμη να το εξηγήσει. Όλα αυτά τον παρακίνησαν να θέλει να μάθει περισσότερα γι' αυτήν.

«Μα πώς μπορείς να καταλαβαίνεις τόσα πολλά; Αν κρίνω από το πώς αναλύεις τη μοναξιά των άλλων, με κάνεις να πιστεύω πως ίσως είσαι ψυχολόγος, ποιήτρια ή συγγραφέας», κατέληξε.

Η αύρα της απέπνεε κάτι πρωτόγνωρα θελκτικό και άγρια γνώριμο γι' αυτόν. Αν και αδυνατούσε να μετουσιώσει το βίωμά του σε κάποια συγκεκριμένη εικόνα της ζωής του, εν τούτοις αρνούνταν να πάρει το βλέμμα του από πάνω της.

«Ναι, μπορεί να είμαι κάτι από αυτά», απάντησε μ' ένα αφηρημένο χαμόγελο ζωγραφισμένο στα χείλη της.

Και πάλι έδειχνε τόσο αυθόρμητη, που σ' άφηνε ν' αναπολείς τις ώρες πριν τη γνωρίσεις και να φαντάζεσαι το μέλλον μαζί της.

«Τόση ώρα μιλάμε και δεν ξέρω τ' όνομά σου!» διαπίστωσε. «Άγγελος», είπε δίνοντας το δεξί του χέρι.

«Αγγέλα», είπε εκείνη απαντώντας, δίχως όμως ν' ανταποκριθεί στη χειραψία.

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Ο Άγγελος μάζεψε το χέρι του που αιωρούνταν ανώφελα. Δεν ένιωθε προσβεβλημένος. Πάντα σεβόταν την ιδιωτικότητα των άλλων. Ωστόσο, τα βλέμματά τους αντάλλαξαν μια στιγμιαία έκπληξη. Τόση όσο αρκούσε, ώστε να έχει σημασία.

«Είναι ώρα να φύγω», του ψιθύρισε, αν και μόλις είχαν γνωριστεί.

«Θα σε ξαναδώ;» τη ρώτησε εκείνος αυθόρμητα.

«Θα ξαναβρεθούμε», έκανε αινιγματικά εκείνη.

Θα ήταν ανώφελο να της ζητήσει να μείνει, είχε ήδη πάρει την απόφασή της. Αντίθετα με ό,τι του είπε, ο Άγγελος πίστευε πως ενδεχομένως και να μην τη συναντούσε ποτέ ξανά.

Ας είναι. Όλα για κάποιον λόγο γίνονται. Μόνο τυχαίο δεν ήταν πάντως το γεγονός ότι μου έδωσε τις απαντήσεις που αναζητούσα…, αναλογίστηκε.

Αυτές τις σκέψεις έκανε καθώς έβλεπε τη σκιά της να ξεμακραίνει. Είχε απομακρυνθεί λίγα μονάχα μέτρα, όταν έστρεψε για τελευταία φορά το κεφάλι της προς αυτόν και του φώναξε:

«Μην φοβάσαι το μέλλον. Να θυμάσαι μονάχα πως οι επιλογές είναι δικές μας».

Ο Άγγελος την κοίταξε σιωπηλός, μ' ένα πλατύ χαμόγελο, σαν να της έλεγε «ευχαριστώ». Την παρακολούθησε μέχρι να μπερδευτεί με το υπόλοιπο πλήθος και να χαθεί.

Αν και είχε σκοπό να καθίσει εκεί ώσπου να καθαρίσει τελείως το μυαλό του, εν τούτοις αυτή του την απόφαση ανέτρεψε το κουδούνισμα του τηλεφώνου του. Στην οθόνη έγραφε «Περιοδικό Ανακάλυψη».

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

«Ναι;» απάντησε αμέσως.

«Γεια σου, Άγγελε, η Μαρία είμαι. Σε παίρνω απ' το γραφείο να μου πεις για το άρθρο του επόμενου τεύχους. Με τι θ' ασχοληθείς;»

Χτύπησε αμέσως την παλάμη στο μέτωπό του για την αφηρημάδα του. Το είχε παραμελήσει λίγο αυτό το θέμα. Έπρεπε να συμπεριλάβουν στα «Προσεχώς» και τη δική του ύλη.

«Δεν κατέληξα», δικαιολογήθηκε. «Γράψτε πως είναι μια έρευνα έκπληξη. Σίγουρα θα μπορέσω να βρω κάτι ενδιαφέρον τις επόμενες βδομάδες για τους αναγνώστες», την καθησύχασε.

«Εντάξει, όπως θέλεις. Θα το μεταφέρω στον υπεύθυνο. Τον ξέρεις τι παράξενος είναι. Δεν του αρέσουν οι εκπλήξεις».

Το σκέφτηκε λίγο.

«Πότε κλείνει η ύλη του περιοδικού;»

«Πιθανότατα αύριο. Ένα άρθρο έμεινε μόνο να ετοιμαστεί».

«Ωραία, ίσως προλάβω απόψε να σκεφτώ κάτι. Θα μιλήσουμε σύντομα», της υποσχέθηκε καθώς έκλεινε.

Δεν άργησε να πάρει το δρόμο του γυρισμού. Φτάνοντας στο διαμέρισμα, άλλαξε ρούχα κι έβαλε το ραδιόφωνο να παίζει. Μετά τις ήδη αρκετές σκοτούρες στο μυαλό του, ήρθε να προστεθεί κι αυτή του περιοδικού όπου εργαζόταν. Η λίστα των θεμάτων του είχε εξαντληθεί και εκείνος δεν είχε προνοήσει να την εμπλουτίσει. Κατέφυγε στο αυτονόητο. Διάλεξε έναν τουριστικό οδηγό απ' τη βιβλιοθήκη του και άρχισε να τον ξεφυλλίζει.

Είχε περιθώριο ενός μήνα για να γεμίσει οχτώ σελίδες

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

με λεπτομέρειες για την επίσκεψή του σε κάποιο μνημείο, τόσο της Ελλάδας όσο και του εξωτερικού. Το κείμενό του μπορούσε να έχει αφηγηματικό χαρακτήρα και η επίσκεψή του γινόταν είτε μέσω κάποιου ταξιδιού του εκεί, είτε νοερά, με τη συλλογή πληροφοριών απ' τις σελίδες πάσης φύσεως σχετικών βιβλίων. Άλλωστε, γι' αυτό φρόντιζε η φίλη του η Αλεξάνδρα, η οποία τον προμήθευε με το καταλληλότερο υλικό. Συνήθως χανόταν από όλους και από όλα για περίπου μία βδομάδα, μέχρι να τελειώσει την εργασία του.

Αν και θέλησε να πάρει κάποιες ιδέες, οι προσπάθειές του απέβησαν άκαρπες. Δεν ένιωθε συγκεντρωμένος. Πηγαίνοντας να αφήσει τον τουριστικό οδηγό στη θέση του, εντόπισε στη βιβλιοθήκη του έναν ογκώδη τόμο και αμέσως σχηματίστηκε ένα νοσταλγικό χαμόγελο στο πρόσωπό του. Τον πήρε αμέσως στα χέρια του. Ήταν η παρθενική του επαφή με τη λογοτεχνία. Είχε ξεκινήσει γράφοντας ποίηση, μ' αυτή τη συλλογή να περιέχει όλα τα μυστικά της εφηβείας του. Έπειτα από λίγο καιρό ανακάλυψε την ικανότητά του και στα μυθιστορήματα. Εκεί όπου μπορούσε να δημιουργεί χαρακτήρες που τα έβγαζαν πέρα και στις πιο περίεργες καταστάσεις, φτιαγμένες όλες τους από ηθικά διλήμματα κι απρόσμενες εξελίξεις.

Του πήρε τρία τέταρτα ώσπου να τον ξεφυλλίσει. Σαν τον άνοιγε, ανακάλυπτε πάντα και κάτι καινούριο. Άφησε τον τόμο πίσω στο ράφι με έναν ευχάριστο αναστεναγμό. Έπειτα το μάτι του έπεσε σ' ένα άλμπουμ φωτογραφιών. Είχε περάσει αρκετός καιρός από τότε που το άνοιξε τελευταία φορά. Άπλωσε το χέρι του να το πιάσει.

«Για δες! Η Δέσποινα! Η κοπέλα που είχα όταν

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

σπούδαζα», είπε σταματώντας στην πρώτη σελίδα.

Ακολουθούσαν και άλλες στιγμές από τη φοιτητική του ζωή. Σπούδαζε για να γίνει φιλόλογος, κάτι που ολοκλήρωσε, ενώ ενδιάμεσα υπηρέτησε και τη θητεία του στο στρατό. Οι επόμενες φωτογραφίες τον έδειχναν ντυμένο στο χακί.

«Ο Γιάννης, ο Δημήτρης, ο Παύλος που παρουσιαστήκαμε μαζί. Μετά χαθήκαμε», μονολόγησε με απογοήτευση.

Είχε κρατήσει λιγοστά τηλέφωνα απ' τους φίλους που έκανε εκείνη την περίοδο. Η επικοινωνία μ' αυτά τα άτομα ήταν από σπάνια έως ανύπαρκτη.

Το άλμπουμ έδειχνε να φτάνει στο τέλος του, διαλύοντας συνάμα και τις αναμνήσεις απ' το παρελθόν. Φτάνοντας στην τελευταία σελίδα, όμως, το πρόσωπό του πλημμύρισε από χαρά:

«Ο Κωνσταντίνος, το κολλητάρι μου!» αναφώνησε χαρούμενος, καθώς αντίκρισε τη φωτογραφία.

Σ' αυτήν απεικονιζόταν όρθιος έξω απ' την πύλη ενός στρατοπέδου, παρέα μ' έναν ψηλότερό του άνδρα. Κρατούσαν κάτι χαρτιά στα χέρια και χαμογελούσαν.

«Η μέρα της απόλυσής μας», θυμήθηκε νοσταλγώντας για λίγο τη στιγμή.

Στο στρατό είχε γνωρίσει πολλών ειδών ανθρώπους. Ο Κωνσταντίνος ανήκε στην κατηγορία των δυναμικών και δραστήριων ατόμων. Άλλωστε, το δήλωνε και το παρουσιαστικό του. Κάποιοι τον φοβούνταν, γιατί ήταν αρκετά γυμνασμένος. Ωστόσο, σαν του μιλούσες, καταλάβαινες ευθύς πως ήταν φιλικός και προσιτός. Ήθελε να πετυχαίνει σε ολοένα και δυσκολότερα πράγματα. Ίσως

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

γι' αυτό και ο κατά τέσσερα χρόνια μεγαλύτερος φίλος του, είχε επιλέξει να σπουδάσει βυζαντινολογία.

Όπως πολλές φορές του είχε πει, το όνειρό του ήταν να φωτίσει μια σκοτεινή και ανεξερεύνητη εποχή, που κράτησε χίλια χρόνια και παρ' όλα αυτά οι περισσότεροι ακόμη και σήμερα την αγνοούν. Όχι βέβαια πως θα ήταν ο πρώτος που θα έδειχνε τόσο παθιασμένος με αυτό το αντικείμενο. Μα όταν άρχιζε να μιλά για το Βυζάντιο, είχε τον τρόπο του να σε συνεπαίρνει. Έμοιαζε γεννημένος, θαρρείς, για ρήτορας. Τόσο συναισθηματισμό περιείχαν τα λόγια του.

«Αν από την άλλη, όμως, δεν είχε όρεξη, δύσκολα του έπαιρνες λέξη. Ήταν με τις ώρες του», ψιθύρισε στον εαυτό του ο Άγγελος.

Για πολλούς μήνες τα κρεβάτια τους στο θάλαμο ήταν πλάι-πλάι. Πόσες φορές, άραγε, ξενύχτησαν συζητώντας τα κρυφά τους σχέδια, τα όνειρα, το αβέβαιο «μετά», παρέα με το παλιό ραδιοφωνάκι και μερικά κουτιά μπύρας…

Με το πέρασμα του χρόνου έμοιαζε να τον είχε σβήσει από τη μνήμη του. Να όμως που η τύχη τα 'φερε έτσι, ώστε σήμερα να τον ξανασκεφτεί. Αμέτρητα αυτά που ζωντάνεψαν ξανά από κείνες τις μνήμες.

Δεν το πολυσκέφτηκε. Έκανε άνω-κάτω τα πράγματά του, φτάνοντας ως και στις κούτες με τα τετράδια στο πατάρι, ψάχνοντας το σημειωματάριο που σαν φαντάρος κουβαλούσε πάντα μαζί. Εκεί θα έβρισκε σίγουρα τη διεύθυνση ή το τηλέφωνο του Κωνσταντίνου. Τελικά, τα κατάφερε. Βρισκόταν μαζί με άλλα ενθύμια της θητείας του. Τα παραμέρισε όλα και κράτησε μονάχα το σημειωματάριο. Το έψαξε βιαστικά.

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

«Πέτρος, Βασίλης, Περικλής, Βαλάντης», μουρμούρισε κι ο κατάλογος από άτομα συνεχιζόταν. «Επιτέλους!» αναφώνησε κι αντέγραψε το νούμερο στη μνήμη του κινητού του. Κατά τα φαινόμενα επρόκειτο για τον αριθμό που αντιστοιχούσε στο σταθερό του τηλέφωνο στην Κατερίνη.

Έξω είχε αρχίσει ήδη να σουρουπώνει, όμως ήταν ακόμη νωρίς. Κάλεσε επί τόπου τον αριθμό, δίχως να χρονοτριβεί. Άφησε ν' ακουστεί ο πρώτος…, ο δεύτερος…, ο τρίτος χτύπος…, ώσπου:

«Παρακαλώ;» ακούστηκε μια λαχανιασμένη γυναικεία φωνή.

«Καλησπέρα», της απάντησε.

Από το ύφος της κατάλαβε πως μάλλον περίμενε κάποιον άλλον στη γραμμή. Ο βουτηγμένος στην απογοήτευση αναστεναγμός που βγήκε από τα χείλη της, επιβεβαίωσε την υποψία του.

Ξεκίνησε να της συστηθεί:

«Λέγομαι Άγγελος και αυτό το τηλέφωνο μου το έδωσε ένας παλιός φίλος, ο Κωνσταντίνος, σε περίπτωση που έψαχνα να τον βρω…».

«Είμαι η αδερφή του», τον διέκοψε απότομα. «Άγγελος είπες; Δεν γνωρίζω κανέναν φίλο του μ' αυτό το όνομα».

«Πάει καιρός, γνωριζόμαστε απ' τον στρατό», δικαιολογήθηκε.

«Άσε μου τα στοιχεία σου και θα τον ειδοποιήσω», έκανε απρόθυμα εκείνη.

Η συμπεριφορά της δεν του επέτρεπε να ρωτήσει περισσότερα. Έδωσε όσα του ζήτησε, την ευχαρίστησε και έκλεισε γεμάτος αμφιβολίες το τηλέφωνο.

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

«Άλλο και τούτο, σωστή ανάκριση πέρασα…», ψιθύρισε στον εαυτό του. «Γιατί τόση μυστικοπάθεια επιτέλους;»

Δεν έμεινε, όμως, παραπάνω στο θέμα. Αρκέστηκε ν' ασχοληθεί με το βραδινό του φαγητό. Το ψυγείο άδειο. Αναγκάστηκε να βάλει δύο πρόχειρα ρούχα και να κατέβει να πάρει κάτι έτοιμο για να φάει. Μονάχα στο γυρισμό ανακάλυψε πως είχε ξεχάσει το κινητό του στο διαμέρισμα. Μικρό το κακό όμως, ούτε ένα τέταρτο δεν είχε λείψει.

Επιστρέφοντας είδε πως όσο έλειπε, είχε στην οθόνη δύο κλήσεις. Κάποιος τον κάλεσε με απόκρυψη αριθμού. Λίγο δύσκολο να ήταν η Αλεξάνδρα, μα όχι κι απίθανο. Άλλωστε ήταν η αγαπημένη της ώρα αυτή.

Το τηλέφωνο ξαναχτύπησε. Η ίδια ένδειξη πάλι. Απάντησε αμέσως.

«Παρακαλώ;»

«Καλησπέρα. Υποθέτω πως είσαι ο Άγγελος, έτσι;» έκανε μια ανδρική φωνή απ' την άλλη γραμμή.

Η χροιά της φωνής του κάποιον του θύμιζε, όμως δεν μπορούσε ακόμα να καταλάβει ποιον.

«Ναι, εγώ είμαι. Με ποιον μιλάω;» ρώτησε παραξενεμένος.

«Έλα, ρε φίλε, ο Κωνσταντίνος είμαι!» του αποκρίθηκε γεμάτος χαρά απ' την άλλη γραμμή.

«Αυτή κι αν είναι έκπληξη! Τελικά, βρε θηρίο, μου τηλεφώνησες!» του αποκρίθηκε. «Η αλήθεια είναι πως έπειτα από την ανάκριση που πέρασα από την αδερφή σου, αποθαρρύνθηκα…».

«Συγχώρεσέ την, υπήρχε λόγος που σου μίλησε έτσι, πίστεψέ με…», του είπε σοβαρά.

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Παρ' όλο που του είχε εξάψει την περιέργεια να μάθει τι εννοεί, ο Άγγελος δεν επέμεινε.

«Ας είναι, το αποτέλεσμα μετράει», του είπε βλέποντας την επιφυλακτικότητά του.

«Πόσα χρόνια πάνε…», πήρε ξανά το λόγο ο βυζαντινολόγος. «Άντε, λέγε, ανυπομονώ να μάθω νέα σου! Τι έκανες από τότε που έχω να σε δω; Μην υποψιαστώ ότι είσαι εκείνος ο νεαρός συγγραφέας με τις αλλεπάλληλες επιτυχίες που γράφουν συνέχεια οι εφημερίδες, ε; Θα πρόκειται για συνωνυμία δίχως άλλο», έκανε γελώντας.

«Από πότε λες καλά λόγια για τους άλλους, φίλε; Χάλασες κι εσύ! Αλλά ναι, μάλλον για μένα έγραφαν οι εφημερίδες. Μέσες-άκρες η ζωή μου είναι εγκλωβισμένη σ' ένα περιοδικό που γράφω για αξιοθέατα, ταξίδια και τα τοιαύτα, μα και στα μυθιστορήματά μου. Ας ασχοληθούμε όμως με τα δικά σου κατορθώματα! Έκανες τη μεγάλη ανακάλυψη που πάντα ονειρευόσουν;»

«Χμ, μπορεί… Το μόνο που μπορώ να σου εμπιστευτώ είναι πως αυτό ακριβώς πιστεύω ότι ερευνώ αυτό το διάστημα».

«Και για να 'χουμε καλό ρώτημα, πού ακριβώς σε βρίσκω δηλαδή;» τον ρώτησε.

Ο Κωνσταντίνος κόμπιασε προς στιγμήν. Αμφιταλαντεύτηκε, μα τελικά του απάντησε.

«Στην Ξάνθη. Μα αυτό είναι κάτι που γνωρίζουν ελάχιστοι και σε παρακαλώ να μην κάνεις πουθενά κουβέντα γι' αυτό το θέμα. Σε ορκίζω στη φιλία μας, ναι;»

Ο Άγγελος εντυπωσιάστηκε μα και παραξενεύτηκε ταυτόχρονα τόσο από τη μυστικοπάθειά του όσο και από

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

την εμπιστοσύνη που του έδειχνε παρά τα χρόνια που είχαν περάσει.

«Στηρίξου πάνω μου», τον επιβεβαίωσε προτρέποντάς τον να συνεχίσει.

Θαρρείς και αυτό περίμενε ο Κωνσταντίνος για να ξεκινήσει. Έλυσε τη θηλιά που του έπνιγε το λαιμό κι άρχισε υπομονετικά να του εξιστορεί το μυστικό που κουβαλούσε…

© Θεόφιλος Γιαννόπουλος / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

ΤΟ ΑΓΚΑΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

Ένα χρυσό δαχτυλίδι με έμβλημα τον δικέφαλο αετό
Μια κωδικοποιημένη βυζαντινή επιστολή ενός βασιλικού αγγελιοφόρου
Ένα βιβλίο-κειμήλιο της Ορθοδοξίας

Κάποια αναπάντεχα ευρήματα στην παλιά εκκλησία του χωριού Κομνηνά της Ξάνθης, ζωντανεύουν ξανά τον μυστηριώδη θρύλο του άγνωστου αυτοκράτορα. Οι λιγοστοί που γνωρίζουν για την ανακάλυψη αναγκάζονται να κρατήσουν το στόμα τους κλειστό. Ποιος κρύβεται πίσω απ' τον εκφοβισμό τους και γιατί έχει διασχίσει τόσες χώρες για να το καταφέρει;

Ένας καταξιωμένος συγγραφέας αστυνομικού μυθιστορήματος, έχει χάσει την έμπνευσή του. Ωστόσο, ένα όραμα του αποκαλύπτει πως η πραγματικότητα κρύβει μερικές φορές μεγαλύτερες εκπλήξεις απ' ό,τι η φαντασία που πιστεύει πως έχασε. Ένα ξαφνικό τηλεφώνημα του βυζαντινολόγου φίλου του από την Ξάνθη, θα οδηγήσει τα βήματά του στη Θράκη. Έτσι ξεκινά μια αγωνιώδης αναζήτηση μέσα από μυστικές υπόγειες διόδους, κατακόμβες και καλά σφραγισμένες πύλες αρχαίων και βυζαντινών ναών. Οι δύο φίλοι καλούνται να αναγνωρίσουν τα σημάδια που άφησαν πίσω τους οι αρχιτέκτονες αυτού του υπόγειου δικτύου, που κρύβει μέσα του τα μυστικά της Ορθοδοξίας και της Ιστορίας. Ο τάφος του Ισαάκιου Κομνηνού, η μοίρα του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου τη στιγμή της Άλωσης και ένα αγκάθινο στέμμα. Όμως, πόσα από αυτά τα μυστικά πρέπει να αποκαλυφθούν; Η ζωή τους κινδυνεύει, το ισπανικό Τάγμα δεν μπορεί να τους επιτρέψει την αποκάλυψη....

Ένα καταιγιστικό θρίλερ μυστηρίου, που εξελίσσεται σε ένα ιστορικά τεκμηριωμένο περιβάλλον. Ένα ανελέητο κυνηγητό στις μυστικές κατακόμβες της Θράκης. Μια αναζήτηση στα άδυτα μονοπάτια μιας ιστορίας ξεχασμένης στους αιώνες...

ΕΞΗ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΛ0024
ISBN 978-618-5240-04-2
9 786185 240042